

ΤΟ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1108)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

δηλώθη εγκατακτερό άρνάκα κ' αυτή...
— Γελάδα !... φώναξε ό κατηγορούμενος.
Τόν κατηγορήσει και ή Άθηναία, ή λιανή, τού δημοσίου υπάλληλου ή κωφία.
— Κατόικα ! Ξαναφώναξε άγανακτισμένος ό κατηγορούμενος.
— Πάψε, κατηγορούμενε ! τού φώναξε άνιστηρά ό πρόεδρος. 'Υβρί-
ξεις τούς μάρτυρας, τó Ξέρεις ;
— Όχι, κύριε πρόεδρε. Η γλώσσα τού επαγγελματός μου εινε αυτή.
Ποιά άγαθό κ' ήμιορο πράμα από τή γελάδα, ύπόκει, κύριε πρόεδρε ;
— Έτσι εινε, δέν σου λέω...
— Δέν εινε άφάλλημη και ή κατοικία, ή προβατίνια ;...
— Έινε.
— Τότε, νά πή κανείς και γιά τή Μαρίτσα πώς εινε άρνί τού γαλα-
κτος, βρισά εινε κ' αυτή ;...
— Όχι ό ζαχαροποιός, αλλά ή πωξίς εινε ύβριστική.
— Ποιά πωξίς ; Έγώ ό φτωχός καμιά πωξί δέν τής έκανα !...
Μακάρι.....

— Τό σφάγιαμα τó Ξεκανε ;...
— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, σέ τούτο είχα δίχρη. Ειδικός, μάνα ει-
μαι γι' αυτό !... Ζωέμιορος εδω και τριανταδυό χρόνια !... Μπορώ,
χωρίς νά λαθύνω, με τó μάτ' μόνο, νά σου πώ πόσο ζυγίζει κάθε σφα-
χτό, εδω και πενήντα μέτρα, χωρίς νά τó πάσω, ντιπ -κατανίσι, σά
χέλια μου ! 'Άλλά τó άρνάκα φραίνεται. Πράμα τρυφερό, σάν γαλατά-
κι, σάν τó κροτό τó νερό ! Γάλα στάζει από τή μύτη του. Πώς νά τó
πώ ; Γελάδα ή προβατίνια νά τó πώ ; Άρνάκα τού γαλατός εινε. Γάλα
μαρξίζουσε τά χνώτα του... Καί σν έτοι, πρόεδρέ μου, δέν θα τλέγες ;
Δέν έχω δίχρο τώρα ;...
— Άλλά δέν θα είχε δίχρο φραίνεται, γιαι τó δικαστήριο άλλες ιδέες
είχε για τίς άγελάδες και τ' άρνά, και τόν έβαλε επί έξυθρίσει δια
μίνες φραϊσά, έξαγοραστιάν πρός φραξιμας πενήντα τήν ήμέρα. χί-
λιες δραχμές γιά ψυχική όδινή και τά έξοδα...
— Μωρέ μ' έ γ δ α ρ α ν ! εϊτε ό Γαρδόνιαμα.
Και άνοξε τήν πορτοφάλα του.
— Ένα κοπάδι άρνάκα τού γάλακτος άγόραξα μ' αυτό !...

— Έχει λοιπόν άπάνω της, συνεπάρανε ό κ. Γυλλάς, ή κοπέλεια αυ-
τή ή δέν έχει τó πώ άκριτό κομπιναϊζόν, εδω τέρα, σ' όλο τó χωριό ;
— Έχει, συμφωνήσαμε μαζί του.
Και κιντάζουμε τόν κόσμο πού περνούσε, προσπαθόντες νά διειδυ-
σουμε, με τή φαντασία μας, και σά κομπιναϊζόν τον, χωμοισιτά και
άχρωσιασιτά, άβλατα και πλυμένα, πλούσια και φτωχά, μπαλομένα και
άμπατάωτα, με δαντέλλες και χωρίς δαντέλλες.
— Νά τά μακέψης δια, είτε κάποιος, και νά τά πουλήσης, δέν θα
πάσης σρα πληρωθήκαμε γιά κείνο τó κομπιναϊζόν τής Μαρίτσας ! Άρ-
νάκα τού γάλακτος μονάχα εινε, βρε παιδιά, αυτή, ή χρυσόμαλη προ-
βάτα ;...
Και τó ποτάμι τού άβσιου, βαβήζαρω, ποϊάζαρω και βοσφιό, κη-
λούσε, κηλούσε άπ' έμπρός μας, τόν δρόμο τού μοραίου, με σφρα-
γισμένα και άσφραγίστα από άβρατες σφραγιδες τής ζωής, κομπινα-
ζόν !...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1134)

τίς πρώτες τήν κ. Καρολομάγνου Ποπότ, τήν κ. Ντοντό, τήν δεσπο-
νίδα Ροζέ και Ένα σαρδό άλλες πλούσιες τού Μόρε - Ροϋζ, ή όποιες
φημιζόντουσαν γιά τήν όμορφιά τους. Ότόσο, όλες τους δούλειαν
σληφά, έδναν δεμάτια τά καλάμα και τά έδναν στούς δυνατούς έρ-
γάτες νά τά μεταφέρουν σά κάρρα. Ήσαν ντιμένες με Ένα λεπτό
τόπεινο φόρεμα και είχαν τά χέλια και τά πόδια τους γιμνά. Δέν φο-
δόντουσαν τά φειδία. Τά κινηγούσαν μάλιστα με γέλια και Ξεφρονιτά.
Τήν τελευταία μέρα τού θερισματος τών ζαχαροκαλάμων σέ κάθε
φτεία ό θθαγενείς άφρααν νερικές καλαμέες. Έκει τέρα είχαν μακριν-
θή δια τά φειδία ! Οι κάτοικοι τής Μαρτινάκας συγκεντρώθηκαν τριγύ-
ρω τους, άφαναν τά ζαχαροκαλάμα και ένω τσερώσιες φλόγες ήφρώνου-
ταν πιστού άρχισαν νά χορεύουν σάν δαιμονισμένοι γύρω τους. Έκα-
ναν, άπως μού έξήγησαν τή εθσία τών φειδιών σά πνεύματα σού
προστατεύαν τίς φτείες !
Τή νύχτα σ' όλες τίς πόλεις τών Άντίλων οι θθαγενείς γιά νά ξε-
κουρασθούν από τήν άδίακστη δουλειά τού έφραξαν σά γλένια, σά ό-
ποια, σύμφωνα με Ένα παλιό έθιμο λαμβάνει μέρος και ό διοικητής
τής Μαρτινάκας, με όλη τήν οικογένειά του. Έπειτα άκαλουθούν άρά-
πιατες έθροικίες διασκεδάσιες σού κάνουν αυτά τά μαγευτικά ηρώα
του Άτλαντάου νά μοιάζουν με έπίγειο παράδεισο. Η έποχή τού θε-
ρισμού τών ζαχαροκαλάμων ιστή Μαρτινίκα μού άφρασε Ένα σαρδό ά-
έξιατες ένανησίσεις.

Θά κάνω επανάστασι,
μά τήν άγια Άνάστασι,
και με τó στόλο θά με δίης, καμιά βολά στόν όμο.
στη γειτονιά σου νά θρεθώ,
καρσί στην πόρτα σου νά ρωθ
και ν' άναστειλώ σύνταγμα, νά καταλύσω νόμο !
Θά κάνω επανάστασι
και θα γενώ Καπτασι
και θα με δίης με τ' άρματα τής μάχης στή μασχάλη
και θα σου κάνω στό λεφτό,
με τó μαρούτιό καπνιστό,
σάν τó γαράτο τó σκουπίρι, τ' άρατιό σου κρφάλι !

Θά πάρω μπυμπαριστικό
άεροπλάνο άγγλικό,
τρέις τόνους βυναμιτίδα, νά ρίξω σου, με μπάμια,
κ' άπ' όλη σου τή σύνθεσι,
μετά τήν άποσύθεισι,
σν μείνου, εινε ζήτημα, και πεντακόσια δράμα !
Θά πάρω τó Λυκασητό
σόνα μου χέρι και θα 'ρτώ
μ' όλο τó πυροβολικό καρσί σου νά τόν στήσω
και με τήν πρώτη κανονιά
όποιος ζήτηση, άμορφονιά,
νά εύρη τά κομμάτια σου, φακό θά τού συστήσω !
Στρατοδικείο—τή ράτσα σου !
θα κάνω στην ταράτσα σου
και ό Καραθανάσης, ρέ, θα μη έισαγγελέας
κ' όστον νά κρέξης πη και φι
ή άπόφρασι θα βήη, άδερφή,
και θάνε άνευ χάριτος, πού πάει νά πη 'στό κρέας.
Κ' έτσι θα γίνη μάθημα
τό ίδιο σου πάθημα,
σθην κάθε ντεμπεντέρισα πού πάει νά ξεπορτίση
και δέν νοικοκυρεύεται
και δέν θα χαιουρεύεται
μόλις θα μη ή Ροδομαγιά, μ' όποιον θα τής γυαλίση..

ΡΟΔΟΜΕΛΙ

Στόν ίσκιου ποϋξε πλέξ' ή περιγουλιά
με τού ήλιου τά δόχρωνα θελώνια,
στόν καναβά σκυμμέν' ή κοπελιά
κεντούσε μαργαφίτες και φιστίγια
Ξάφνου τó σ:οματάκι της τ' όργο
τό πήρε κίποια μέλισσα γιά ρώγα
κ' έμπηξε τό κεντρι τής σουβλερο,
στά γελία, πού κοκκίνιζαν, σάν φλόγα..
Δέν έβρω πόσο πόνεσε ή Μαρικω,
μά έξρα, πώς σάν άνοιξε ή κυφέλη,
πρώτη φορά τού έγευτή τó χωριό,
έτσι γλυκό και μρωμένο μέλι..

ΤΟ ΡΟΛΟΊ

Άπό τή νύρα σά χωριό
κ' άπ' τó χωριό στή χ'ωρα
ή κάνει ζέστη ή κάνει κρύο
σαράντα χρόνια τώρα
Και -Χμ !... και -Χμ !... θρα
(χνά-θραχνά)
δίνει σά ζω κουράγιο
και πά σά «χμ», συχνά-πυκνά
θρίτσει και κάποιον άγιο...
Και σάου χωριό τó φειδατό,
σάν έμπον μονοπάτι,
παίρνει σά κάθισμα σκυφό
ό γέρο-ρωθόςος σέζει
Και κοίρασμένοι πάν κ' οι δού
και με σκυφό τ' άν όμε
άπ' τή ζωή ό ένας εδω,
κ' ό άλλος άπ' τó δρόμο.
Όπου μεγάλη άνηφοριά
ό γέρος καταβάνει
κ' ή ρόδες τρίζου και θαρειά
ό ρουθόςος άνασαινει.
Κ' ή ρόδες τρίζουν σάν νά
(κλαϊ)
κ' οι χωριανοί όλοι, τ' ώνη,
τις άφουγκράουται και λέν:
«Έφτά κίολας ή ώρα !...»

ΤΕΡΕΖ ΧΕΡΜΠΙΝ

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ